

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

på man bør tilstræbe, fordi det betyder en forøgelse af de enliges skattebyrde, således som tilfældet var med det af finansministeren under den socialdemokratiske regering fremsatte skattereforfforslag, hvor det var de ældre enlige, der blev handlet ubilligt over for — vil det, så langt proportionalitetsgrænsen går, være betydningsløst, om ægtefæller vælger sambeskatning eller særskilt ligning for den ene ægtefælles arbejdsindtægt. Valgfriheden vil derfor også hos os i det væsentlige kun få betydning for de ægtefæller, der har en indtægt så stor, at progressionen sætter ind.

Er det da rimeligt at give dem adgang til at vælge særskilt ligning? Efter min mening ja; alt for mange gifte kvinder, på hvem der er kostet en dyr uddannelse i form af teoretisk skoling eller praktisk erhvervstræning, udnytter ikke denne, fordi de bl. a. på grund af sambeskatningen og den progressive indkomstbeskatning ikke finder, det kan betale sig for dem at tage arbejde. Det er spild af kræfter. Det er en ordning, der føles uretfærdig af mange kvinder og af deres ægtefæller; også for mindretallet må der søges en rimelig ordning. Det er en ordning, der har videre konsekvenser for kvindens stilling og indflydelse i samfundet, så jeg håber ikke, at finansministeren som tidligere vil affærdige mig med, at han kun har interesse for selverhvervende kvinder i ægteskaber med små indtægter og ikke for de forholdsvist færre, hvor den progressive beskatning sætter ind. Et langt livs erfaring siger mig, at de kvinder, der ikke har uddannelse og erhvervstræning, ofte har sværere ved at gøre sig gældende, hvor afgørelser af samfundsmæssige spørgsmål skal træffes. Her er det ikke nok at kunne magte problemerne inden for hjemmets 4 vægge. Også af den grund bør sambeskatningen ændres.

Dersom vi får en adgang for ægtefæller til at vælge særskilt ligning, hvorledes da med det gældende fradrag for den selverhvervende hustru? Der er for så vidt

fortsat en logisk motivering for et fradrag, da den udearbejdende husmor ikke har den samme mulighed for at forbedre hjemmets økonomi ved sin skattefri arbejdsindsats som den hjemmegående, men med progressionens aftagen vil fradraget i hvert tilfælde kunne nedsættes og bør kun gives for hustruindtægter, der er så store, at de svarer til en fuld arbejdsindsats.

Ifølge den norske ordning har kun de selverhvervende hustruer, der vælger sambeskatning og har børn at forsørge, ret til et vist fradrag. Et lignende fradrag, hvor der er børn, var indeholdt i finansministerens gamle skattereform. En sådan ordning er jeg ikke tilhænger af, da denne lettelse bør gives, uanset hvor forældrene arbejder, og da jeg i øvrigt finder, at den samfundsmæssige interesse i, at gifte kvinder udnytter deres uddannelse og træning, er mest udpræget, når der ikke er børn.

Derimod vil jeg lægge et godt ord ind for den norske ordning, der tillader den enlige forsørger, der har arbejdsindtægt, et vist fradrag. Den enlige forsørger, der må skaffe til livets opretholdelse for sig og sine børn ved arbejde, trænger til lettelse. Jeg vil bede finansministeren også overveje dette.

Til slut vil jeg spørge finansministeren, hvad man i ministeriet har foretaget sig i anledning af den nye norske ordning. Jeg er klar over, at det ikke er noget, man lige kan springe ud i, det kræver forberedelse, og jeg vil bede om, at man snarest muligt får et forslag om ændring af beskatningsreglerne for ægtefæller, hvor begge har arbejdsindtægt, så at vi kan få en mere hensigtsmæssig og tidssvarende løsning.

Johs. E. Larsen: Det blev hilst med tilfredshed på Bornholm, da Rønne lufthavn for nogle år siden kunne tage sin nye 1,6 km lange startbane i brug. Det betød, at luftfarten nu kunne sætte større og tungere maskiner ind, maskiner, der kunne tage et halvt hundrede passagerer, hvor de små maskiner, der tidligere havde befløjet